

La

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS

5620 S. CLAREMONT AVE.

~~CHICAGO, ILL. U.S.A.~~

1975 BALANDIS

Eglute

EGLUTĖ

1975 BALANDIS

25 25 25

TURINYS

- 3 PRANEŠIMAS, R. Jotvingytė
- 4 KELIONĖ Į ALPES, N. Butkienė
- 12 JAU ATĖJO, Vilgailė
- 13 KODĖL EŽYS SPYGLIUOTAS,
sulietuvino Z. Tenisonaitė
- 17 PAGALVOK!
- 19 KUKURUTIS IEŠKO KARNO, G. Grušas
- 29 DIRBAM, PLUŠAM, GALVAS SUKAM!

PIEŠINIAI

- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — viršelis
- A. Trinkūnas — viršelio vinjetė
- A. Simutyte — 3
- D. Kizlauskienė — 4, 5, 7-11
- R. Karosaitė — 13, 15, 16, 19, 21, 26-28
- Z. Sodeikienė — 14
- O. Mikallaitė — 22, 23, 25
- A. Sruoginienė — 32

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

PRANEŠIMAS

Ritonė Jotvingytė

**Švilpia špokas pranešimą:
“Spindulių karštų vežimą
Siuncia saulė, o į luotą
Pusto burę neraštuotą!**

**Švilpia špokas, kiek tik gali:
“Pramiegojot metų dalį.
Gluosniai, tuopos ir beržiukai,
Pasipuoškite pumpuriukais!**

**Ir sujudo — gluosniai lingo,
Gaudė tuopos: “Žiema dingo.”
Net beržai su gūšiais vėjo
Žirginėlių palydėjo.**

KELIONĖ Į ALPES

*Nijolė Butkienė
paruošė E. J.*

Kartą mokytojas pasakojo apie kalnus, kurių viršūnėse nenutirpsta sniegas. Mokytojas aiškino, kad į kalnus lipimas yra sportas ir, kad tas sportas vadinasi alpinizmas. Aiškino mokytojas ir tai, kad to sporto pavadinimas atėjo iš Europos ir kilo iš žodžio Alpės, kuriuo pavadinti Europos aukščiausi kalnai.

— Alpės yra Šveicarijoje, Prancūzijoje, Italijoje, Vokietijoje ir Austrijoje, — baigdamas pamoką pasakė mokytojas.

Eidami iš mokyklos namo ir sutikę draugus, Daliukas ir Gildutė viską, ką girdėjo geografijos pamokoje, papasakojo draugams.

— Gaila, kad čia nėra Alpių, — pasakė Antanukas.

— O man tėvelis sakė, kad čia, visai netoli, yra kalnas, kurio viršūnėje sniegas laikosi gana ilgai, — į kalbą įsiterpė Rasytė.

— Žinau, apie kokį kalną tavo tėvelis kalbėjo. Tas kalnas mūsų apylinkėje yra tikrai aukščiausias. Ir netoli. Aš jau seniai norėjau pamatyti, kaip iš jo viršūnės atrodo mūsų miestas.

— Visi norime! — šaukė vaikai, o Gildutė jau ir suplanavo.

— Žinote ką, sekmadienį, pasiprašę tėvų leidimo, į tą kalną nueikime. Bus gerai praleistas laikas. Bus iškyla!

— Tikrai, — pritarė Daliukas. — Tik reikia pasiimti maisto ir šiltos aprangos. Kalnuose greit norisi valgyti ir ten šalta!

— Aš pasiimsiu tėvelio lazda, — pasakė Donatis.

— Lazda, aišku, gerai, bet jos negana. Reikės ir virvių. Kas žino, kas bus. Gal reikės prisirišti. Virves pasiimsiu aš ir Ramutis, — labai rimtai svarstė Antanukas. — Ir plaktuko reikia. Gal teks uolose skyles išsikalti, — atsiliepė Ramutis.

Rasytė klausė, klausė ir jai pasidarė linksma.

— Kokius dabar čia niekus plepate? — juokėsi Rasytė. — Tas kalnas visai neaukštas, o sniegas ilgai netirpo dėl to, kad buvo ilga ir šalta žiema. . .

— Ką tu išmanai? Verčiau tylėtum! Jo viršūnė dar ir dabar balta, — pyktelėjo Antanukas.

— Nors ir žemesnis už Alpes, bet vistiek — kalnas! Kalnas kaip reikiant, — pasakė ir Dalius. — Plaktuko gal ir nereikės, bet lazda ir virvė bus gerai turėti. Tai ką? Sutarta? Sekmadienį?

Sekmadienį vaikai susirinko sutartoje vietoje. Virvę atsinešė Donatis, plaktuką Ramutis, Antanukas pasirūpino maistu, o mergaitės megztukais.

— O Dalius? Ką gi tu, Daliau, neši? — paklausė jo draugai.

— Kas kuo pasirūpino, tas tuos daiktus neš iki kalno viršūnės. Aš būsiu šios iškylos vadovas. Aš nieko nešiu. Suprantate, kad negaliu apsikrauti. . . Jei reikės, aš gelbėsiu kiekvieną. Sutinkat? — klausė draugų Daliukas.

— Gerai, — nelabai jau linksmai pritarė jam sekmdienio iškylautojai.

— Jeigu pritariate, tai ką gi. . . Imkite daiktus ir keliaujam! — paragino draugus Daliukas.

Kalno viršūnė buvo balta.

— Sniegas, sniegas! — visi kartu šaukė vaikai.

— Štai ir mūsų Alpės, — džiaugėsi Antanukas.

— Matau aiškiai, kad lipimas bus sunkus, — nusiminė Ramutis.

— Bet įdomus! — džiaugėsi Donatis.

Prieję kalno papėdę, vaikai priejo ir gerą, platų kelią, kuris ėjo iki viršūnės.

— Tai gerai, gerai! Nereikės vargti! — sušuko Gildutė.

Bet berniukai keliu buvo nepatenkinti. Jie ruošėsi pavojams. Ruošėsi lipimui su virvėmis, o čia dabar tas kelias. . . Nei šis, nei tas!

— Tai ko dabar čia stovim? Eikim. Ar nebemokame eiti keliu? — ragino į žygį Rasytė ir Gildutė.

Bet vyrai stovėjo patempę lūpą. Daliukas prakalbo:

— Ne. Tegul mergaitės keliauja patogiai, o mes, vyrai, lipkime kalnu. Juk ir Alpėse yra įtaisyti keltai, kuriais galima pasikelti, kur tik nori. Tikri alpinistai, tačiau, keltais nevažiuoja, — kalbėjo draugams Daliukas.

— O ką tu žinai? Gal mergaitės nori su mumis į kalną lipti? — Rasytę ir Gildutę užtarė Antanukas.
— Ieškok kvailių kitur, — nusijuokė Rasytė.
— Dar ką sugalvosi, — nepritarė Antanukui nė Gildutė..

Mergaitės į kalno viršūnę nužygiavo keliu.
— Na, vyrai, tai pirmyn! — ragino draugus Daliukas.
— Aš eisiu pirmas, paskui mane Antanukas, o Ramutis ir Donatis paskiausiai.
— Kodėl? Aš nenoriu būti paskutinis, — nesutiko Ramutis.
— Nebūk žioplas! Tu ir Donatis sulaukysit Antanuką, jei paslystų. Supranti? Tą jauniausią iškylos vyrą kas nors turi dar pagloboti. . . Aišku? — mokė draugus Daliukas.

Dangus buvo saulėtas. Kiekvieną minutę darėsi šilčiau. Berniukai, nuėję dar tik pusę kelio, pavargo. Lipimas darėsi statesnis ir statesnis. Atsitiko ir nelaimė. Per griovelį šokdamas, Antanukas paslydo ir susižeidė koją. Pamatęs žaizdą, ėmė verkti.

— Nebliuk, — subarė jį Daliukas.

— Man skauda. Aš noriu namo, — verkšleno Antanukas.

— Tai kodėl nėjai su mergaitėmis? Žiūrėk, jos jau viršūnėje. Tai man vyras! — pyko Daliukas.

Antanukas prisiminė, kad Daliukas visada būdavo geras ir jautrus. Dabar pyksta. Kodėl? Matyt, pats pavargo, bet išdidumas neleidžia prisipažinti. Antanukas sulaikė ašaras. Daliukas patogesnėje vietelėje aprišo Antanuko koją ir paklausė:

— Na, kaip. Ar geriau?

— Perjuosime jį virve, — pasiūlė Donatis.
— Gal ir gerai sakai, — sutiko Daliukas.
Antanuką perjuosė. Netrukus priėjo tą vietą, kur kelias kirto kalną.
— Pasilsėkim, — pasiūlė Daliukas.
— Valio! — pritarė draugai.
Daliukas svarstė:
— Antanukas susižeidė. Mūsų pasirinkta kryptimi toliau eiti negalime. Būtų pavojinga. Mes tokiam lipimui dar neprityrę. Ką daryti? Norim, ar ne, turime eiti keliu.
Berniukai vadovo sprendimu buvo patenkinti. Kelia eidami greit ir saugiai pasiekė viršūnę. Juos pasitiko Rasytė ir Gildutė.
— Gerai, kad atėjot. Mes jau norim valgyti, — skundėsi abi mergaitės.
— Išalkome visi. Išdalink maistą, Donati, — ragino draugą iškylos vadovas.

Donatis nusiėmė kuprinę, atrišo ir apstulbo! Kuprinėje, kurią buvo paėmęs iš Antanuko, buvo kojinės, ilgi guminiai batai, dvi dėžutės sliekų, pypkė ir tabakas.

— Skubėdamas iš namų, paėmiau ne savo, o tėvelio kuprinę. Ką dabar jis man pasakys? — nusiminė Antanukas.

— Nenusimink. Tėvelis gal kiek ir supyks, bet žuvys bus tikrai laimingos, kai tavo tėvelis supenės joms mūsų sumuštinis, — jauniausią ir labiausiai nukentėjusią iškylos draugą ramino Rasytė.

Nors išalkę, bet gerai nusiteikę ir patyrę nuotykių, šaunūs sekmadienio iškylautojai žygiavo namo dainuodami.

JAU ATĖJO!

Vilgailė

Jau pavasaris atėjo
Su lietaus lašu ir vėju,
Ir suspėjo nudažyti
Ir medelį, ir žolytę.

Būrė krūmo pumpurėlių,
Kad atskleistų pirmą gėlę
Ir, kad medžiai ošti turi:
“Pasitiksime paukščių būrį.”

Į lapus gaidas surašęs,
Dar pavasaris paprašė,
Kad vėjelis sustyguotų,
Kad paukšteliai uždainuotų.

Ir užtraukė, užgiedojo!
Ošė girios, ošė gojai,
Juokės saulė iš pat ryto:
“Tokio grožio nėra kito!”

KODĒL EŽYS SPYGLIUOTAS

*iš Latvių tautosakos
sulietuvino Z. Tenisonaitė*

Labai senais laikais Dievas, sutvėręs dangų, žemę ir visus gyvus tvarinius, dažnai vaikštinėdavo po pasaulį, šnekučiuodamas su savo tvariniais.

Vieną kartą, apėjęs visą žemę, Dievas pastebėjo, kad plokšti žemynai yra per dideli. Per daug tuščios vietos. Dievo tvariniai negali viską apgyventi. Todėl Dievas ėmė galvoti, kad būtų gera žemynus sumažinti.

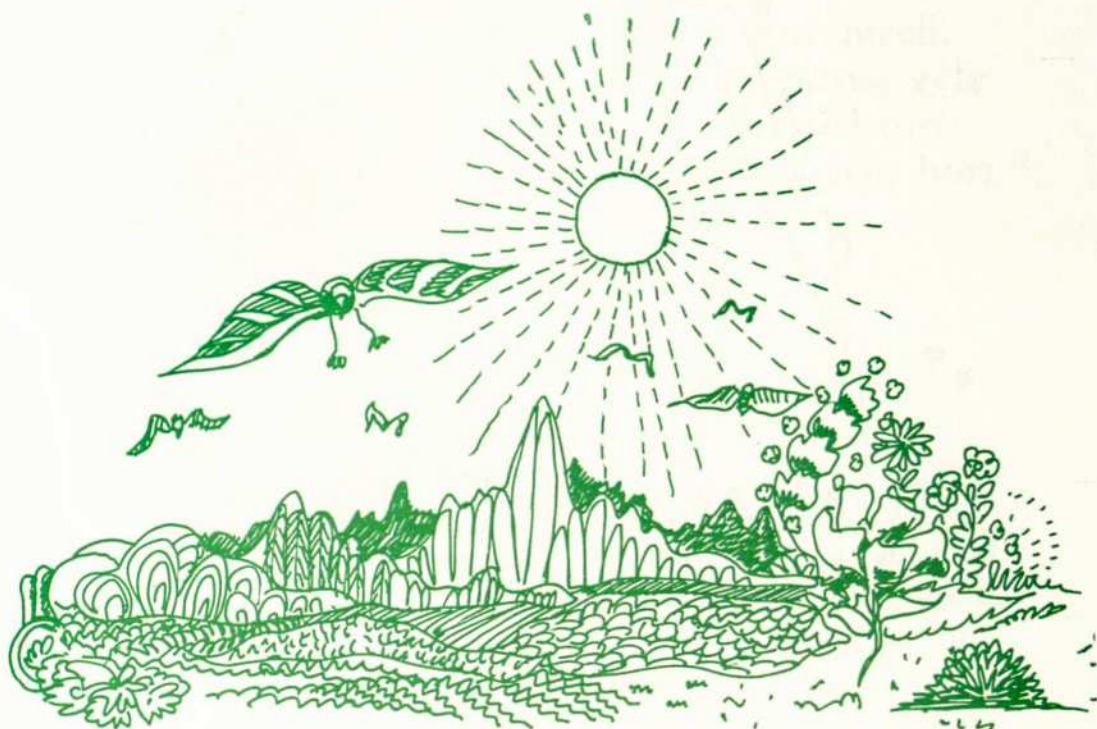
Palengva žingsniuodamas ir mąstydamas, Dievas sutiko ežį. Ežys anuo laiku vilkėjo minkštą, pilką kailiuką.

O jei dabar eži apverstumėt aukštyn kojom, matytumėt, kad tas minkštas, pilkas kailiukas dar yra užsilikęs ežio papilvėje.

Dievas papasakojo ežiui savo rūpesčius:

— Kaip manai, koks būtų geriausias būdas sumažinti žemynų plotą?

— Viešpatie, — pagalvojęs atsakė ežys, — žemę reikia sugniaužti į raukšles. Tada ji sumažės.

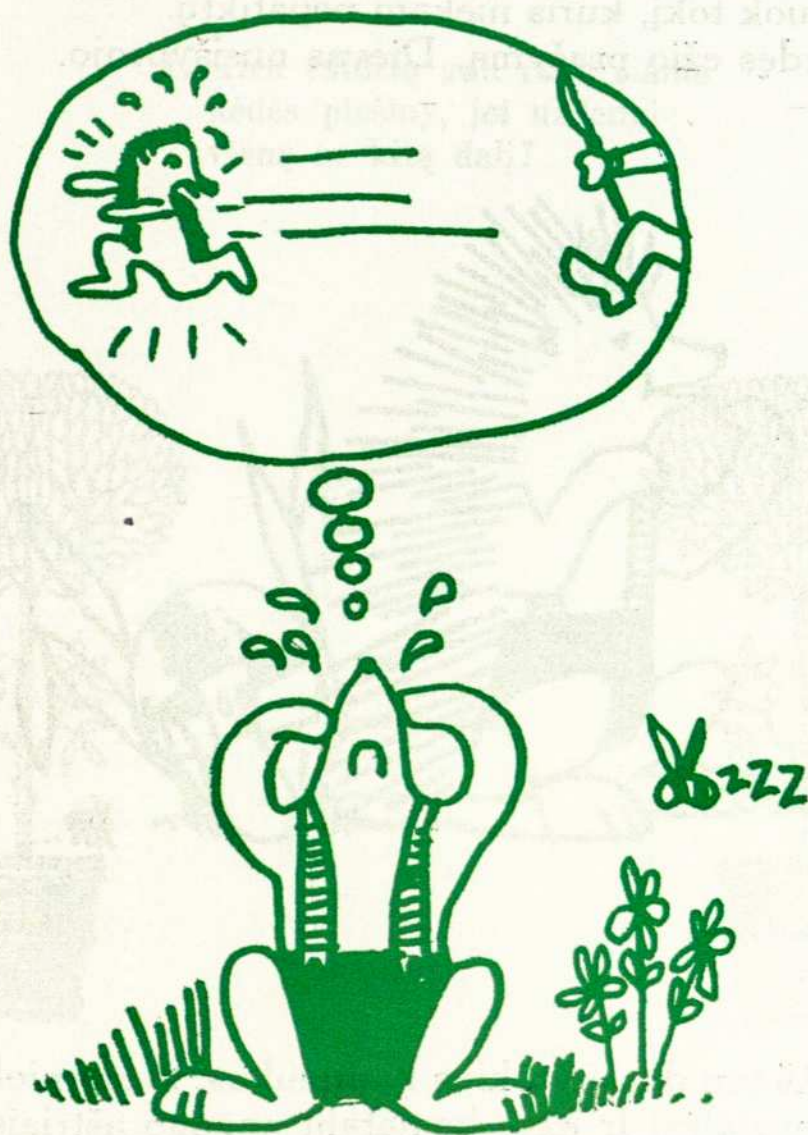
Tokia gudri ežio mintis Dievui labai patiko. Bemažant jis suspaudė žemę tarp savo delnų. Taip pasidarė kalnai ir kloniai. O eži už gerą patarimą Dievas norėjo apdovanoti.

— Sakyk, ko norėtum? — paklausė Dievas mažojo ežiuko. Ežys buvo dabita. Mėgo puošti. Pagalvojęs, jis atsakė Dievui:

— Viešpatie, pakeisk mano pilkus kailiniukus auksiniais. . .

Dievas išpildė ežio norą, bet pridūrė:

— Žinai, ežiuk, dėl gražių dalykų dažnai kyla daug bėdos.

Pradžioje ežys labai džiaugėsi ir didžiavosi savo puošniu, auksiniu kailiuku. Bet jo džiaugsmas buvo trumpas. Jo laimė virto nelaime. Žmonės pradėjo ežį gaudyti, norėdami jo auksinių kailiniukų. Kiekvieną dieną ir kiekvienoje vietoje ežiui buvo pavojus.

Vargšelis! Per dienas ežys slapstėsi, bet ir slėptuvės nebuvo saugios. . . Pagaliau toks gyvenimas ežiui labai įgrįso. Nuėjęs pas Dievą, ežys prašė:

— Viešpatie, būk geras, gražink man senąjį kailiuką. Arba, duok tokį, kuris niekam nepatiktų.

Išgirdęs ežio prašymą, Dievas nusišypsojo.

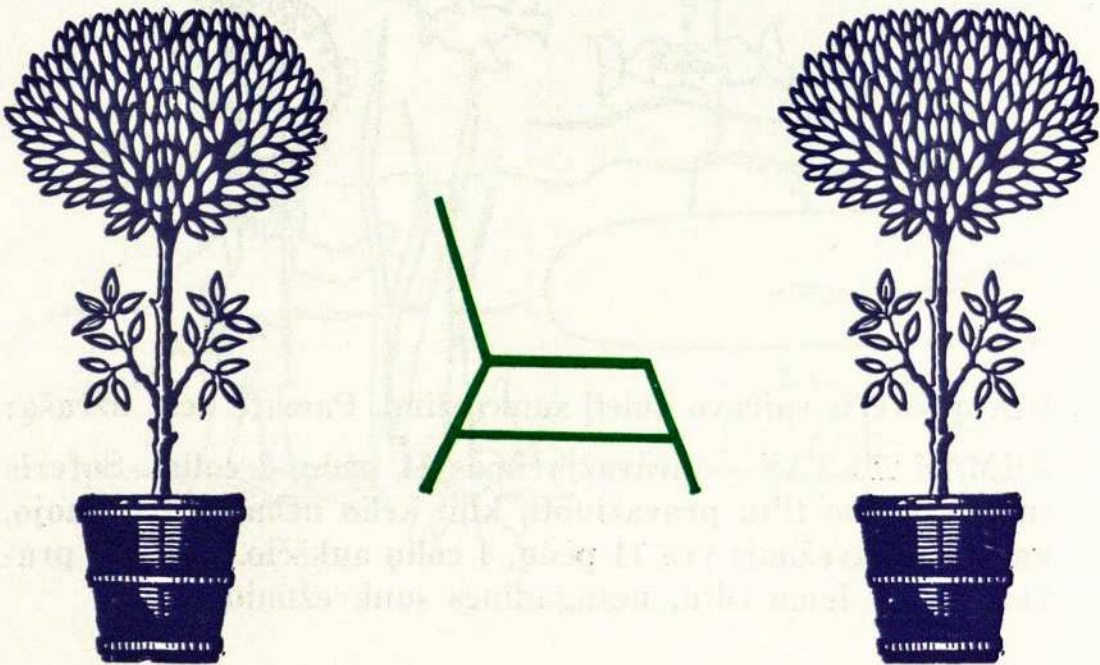

— Aš tau duosiu tokius kailiniukus, kurių niekas net paliesti negalės! Ir ežys bematant apaugo aštriais spygliukais.

(Panaši pasaka taip pat pasakojama pas estus, suomių, rumunus ir bulgarus)

!PAGALVOK!

- 1. Kiek raidžių gali rasti šiame kėdės piešiny, jei uždengi vieną ar kitą dalį?**

- 2. Kas daugiau sveria — svaras aukso, ar svaras plunksnų?**
- 3. Simas iškratė savo kišenes ir rado 100 smulkių pinigų. Viso buvo \$5.00, tačiau nė vienas iš tų pinigų nebuvo penki centai. Kuriuos smulkius pinigus Simas turėjo ir po kiek?**

4. Kuris viršuj?

Jonas apačioj Miko.

Petras virš Jono.

Mikas virš Petro.

Kuris viršuj?

5. Kartą šoferis vairavo didelį sunkvežimį. Pamatė kely užrašą:

ZEMAS TILTAS — pravažiavimas 11 pėdų, 3 coliai. Šoferis turėjo po tuo tiltu pravažiuoti, kito kelio nebuvo. Jis žinojo, kad jo sunkvežimis yra 11 pėdų, 4 colių aukščio. Kaip jis pravažiavo po žemu tiltu, nesugadinęs sunkvežimio?

Atsakymai: 1. A, L, F, Y, P, C, H, I, U, V, T; 2. aukštas sve-
riamas "trojaus" svaru, kuris turi 12 uncijų. Plunksnos sveria-
mos normaliu svaru, kuris turi 16 uncijų. Todėl svaras plunksnų
būtų sunkesnis. 3. Simas turėjo 60 pinigų po 1 centą, 39 dešim-
tukus ir 1 penkiasdešimt centų pinigą. 4. Mikas. 5. Šoferis išlei-
do truputį oro iš sunkvežimio padangų, kad sunkvežimis suma-
žėtų ir pralįstų po tiltu.

KUKURUTIS IEŠKO KARNO

Gintaras Grušas

Anksti rytą Kukurutis atsibudo linksmas ir patenkintas. Šiandien, nutarė jis, reikia daryti ką nors ypatingesnio. Pagalvojo, pagalvojo, ir staiga jam šovė į galvą puiki mintis. Jis pasiėmė „Lito pelių žurnalą“ ir ėmė vartyti jo puslapius. Rado mažo, ramaus ežerėlio paveikslą.

— Važiuosiu prie jūros! — nudžiugo Kukurutis. — Pasiskolinsiu laivelį ir nardysiu po vandeniu.

Kukurutis skubiai pavalgė pusryčius ir nuvažiavo į pajūrį. Ten užėjo į Lito Pelių Jūros Sporto Krautuvę. Mat, visa tai, ką pelės naudoja, yra pagaminta Lito Pelių kompanijos.

Krautuvėje Kukurutis nusipirko giliųjų vandenų nardymo įrankius ir išsinuomavo laivą. Jam tik to ir reikėjo. Diena buvo graži, oras malonus.

Išplaukė Kukurutis į jūrą, nežinodamas, kas jo laukia. Pasiekęs numatytą nardymui vietą, jis apsirengė naro kostiumu ir išsoko iš laivo.

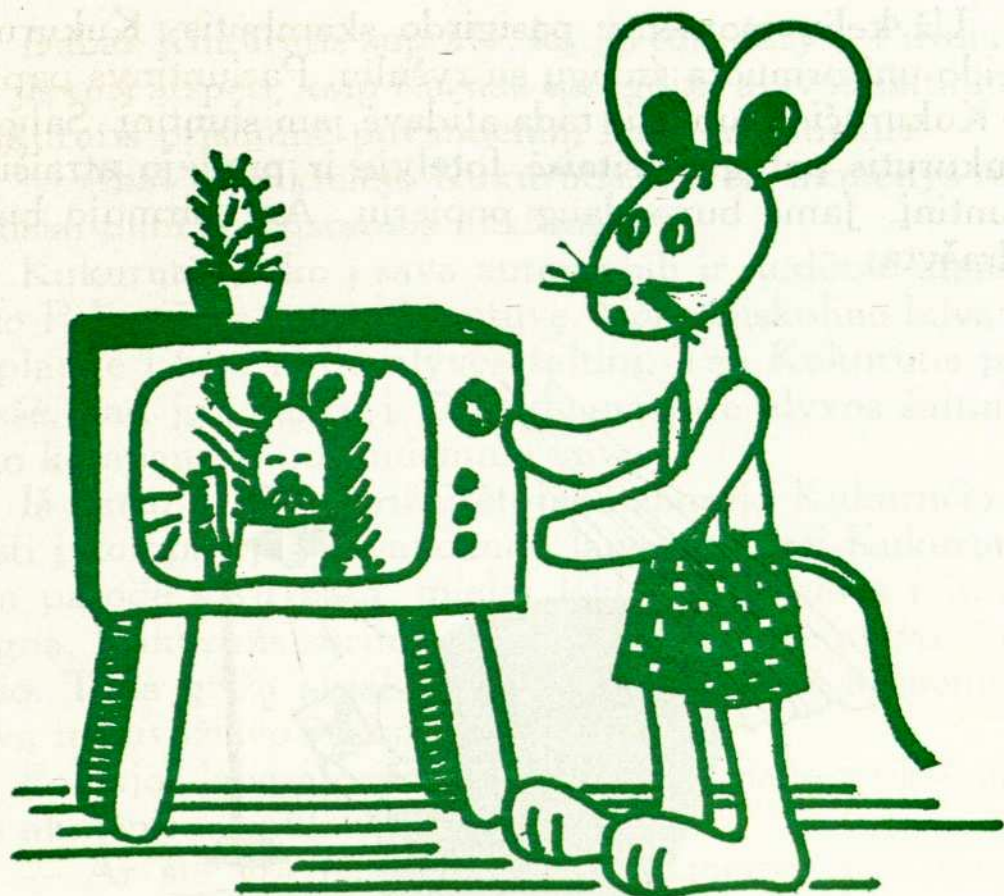
Gilyn ir gilyn neria Kukurutis į tamsėjantį vandenį. Pasiekęs dugną, apsidairo.

— Kas ten tolumoje matosi? Gal banginis? — mąsto sau Kukurutis jūros dugne. — Ne. Tikriausiai šiaip sau kokia povandeninė baidyklė. . . — ir Kukurutis pasislepia už akmens.

Baidyklė artėja ir artėja. Kukurutis girdi ūžimą. Staiga jis pamato, kad čia ne baidyklė, o povandeninis laivas. Kai laivas priplaukia prie akmens, už kurio Kukurutis slepiasi, jo motoras nutyla. Laivas artėja prie Lito Pelių alyvos šaltinio. Iš laivo kažkas išmeta keletą akmenų. Tada laivas nuplaukia į jūros tamsumas.

Kukurutis apžiūri tuos išmestus akmenis. Akmenys kaip akmenys. Gal laive buvo koks mokslininkas, kuris tyrinėjo akmenis prie alyvos šaltinių. . . Kukurutis nuplaukė toliau. Už kokios valandos jo deguonis buvo sunaudotas, todėl turėjo grįžti į laivą. Išnėręs į paviršių, Kukurutis nuplaukė į krantą, sugražino laivą ir tuomet grįžo namo.

Namuose įjungė televiziją. Ekrane pasirodė krepšinio rungtynės. Buvo 102-102. Paskutinės sekundės. Štai Persikaitis gauna kamuolį, duoda Muštaikiui. 5, 4, 3, 2. Muštaikis meta kamuolį. 1 sekundė ir — staiga žaidimas nutraukiamas. Ekrane pasirodo ponas Brinkleris.

— Mes, Lietuvos pelės, turime sukaupti savo jėgas ir sustabdyti vienos pelės nedorą veiklą,—sako ponas Brinkleris. — Kalbu apie pelėną, kurio vardas yra Juozas Karnas. Jis nori užvaldyti pasaulį. Sako, kad susprogdins visus Lito Pelių Alyvos šaltinius, ir visa alyva išsilies į jūrą, žus visos žuvys. Be žuvų negalėsime maitinti karvių, be karvių neturėsime sūrio. Kai alyva išsilies, turėsime tikrą energijos krizę. Kaip matote, turime šį nenaudėlį ir jo veiklą sustabdyti. Jei žinote ką nors svarbaus apie Juozą Karną, prašom paskambinti policijai. Ačiū labai. Dabar mes jus gražiname į vietines stotis.

Kukurutis atsiduso. Ir taip pasibaigė svarbiausios šių metų krepšinio rungtynės.

Už kelių momentų pasigirdo skambutis. Kukurutis ėleido uniformuotą žmogų su ryšuliu. Pasiuntinys paprašė Kukuručio parašo ir tada atidavė jam siuntinį. Salione Kukurutis patogiai įsitaisė fotelyje ir pradėjo atraišioti siuntinį. Jame buvo daug popierių. Ant pirmojo buvo užrašyta:

— Mielas OOK (tai Kukuručio slaptas vardas), mes turime tau darbą. Tu turi sustabdyti Juozo Karno veiklą. Štai jo apibūdinimas. Jis yra 3 pėdų aukščio; jo akys yra tamsiai juodos; ant veido jis turi ilgą randą, nuo kairės akies iki kairės ausies. Ir, tiesa, jo plaukai perskirti per vidurį.

Toliau buvo duotos dar papildomos žinios. Pridėtos Karno pirštų nuospaudos, nuotrauka, aprašyta ką jis veikė jaunystėje ir ką dabar veikia. Taip pat buvo paaiškinta, kodėl Karnas nori užvaldyti pasaulį.

Dabar Kukurutis suprato, ką jis turi daryti. Pirmiausia jis turi atspėti, kaip Karnas sprogdins alyvos šaltinius. Kukurutis prisiminė povandeninį laivą ir akmenis.

— Aha! — šūktelėjo Kukurutis. — Tie akmenys tikriausiai pilni sprogstamos medžiagos!

Kukurutis išoko į savo automobilį ir nudūmė atgal į Lito Pelių jūros sporto krautuvę. Vėl pasiskolino laivą ir nuplaukė į Lito Pelių alyvos šaltinį. Ten Kukurutis paprašė, kad jį nuleistų į jūros dugną prie alyvos šaltinio Lito kompanijos povandeniniu laivu.

Iš karto šaltinio prižiūrėtojas nenorėjo Kukučiuo įleisti į kompanijos povandeninį laivą. Bet kai Kukurutis jam parodė savo pasą, mielai leido. Nusileidęs į jūros dugną, Kukurutis surinko visus akmenis prie alyvos šaltinio. Tada grįžo atgal į platformą. Sukrovė akmenis į laivą ir nuvažiavo į laboratoriją.

Policijos laboratorijoje Kukurutis padavė mokslininkui akmenis ir paklausė:

— Ar šie yra natūralūs jūros akmenys, ar užmaskuoti?

— Tai tie patys akmenys, kuriuos neseniai tyrinėjau,
— atsakė mokslininkas. — Juos ką tik buvau gražinęs į
jūrą prie alyvos šaltinio.

Tai išgirdęs, Kukurutis nusiminė. Jis paprašė, kad ak-
menis vėl išmestų į jūrą ir liūdnas grįžo namo.

Namuose Kukurutis įjungė televiziją pasiklausyti vie-
nuoliktos valandos žinių. Ekране pasirodė ponas Brink-
leris. Jis ėmė šnekėti:

— Mielos pasaulio pelės, turime jums daugiau žinių
apie Juozą Karną ir jo veiklą. . . Po šios reklamos. . .

Po reklamos pasirodė prezidento paveikslas. Jis kal-
bėjo:

— Aš, jūsų prezidentas, noriu jums perduoti svarbų
pranešimą. Šiandien aš su savo kabinetu ir seimu nuta-
rėm, kad Amerika turi skelbti karą prieš Juozą Karną.
Bet prieš paskelbiant karą, nutarėme pasitarti su Jungti-
nėmis Tautomis. Jungtinės Tautos nubalsavo, jog Juozas
Karnas yra viso pasaulio priešas numeris pirmas. Reiš-
kia, jis yra pavojingiausias asmuo visame pasaulyje!

— Tačiau nenusiminkite. Kova prieš Karną jau yra
pradėta. Mūsų krašte ją veda patikimiausias agentas
OOK. Jis turi beveik visas privilegijas visų svarbiausių
žmonių pasaulyje. . . Ačiū jums už kantrybę. Dabar gra-
žinsiu jus į vietines stotis.

Tada žinias užbaigė ponas Brinkleris:

— Tai tokie šios dienos įvykiai. Jei žinote ką nors apie
Juozą Karną, prašom paskambinti policijai. Būsime labai
dėkingi, jei padėsite valdžiai pagauti šią pavojingą pelę.

Kukurutis iššaukė policijos numerį.

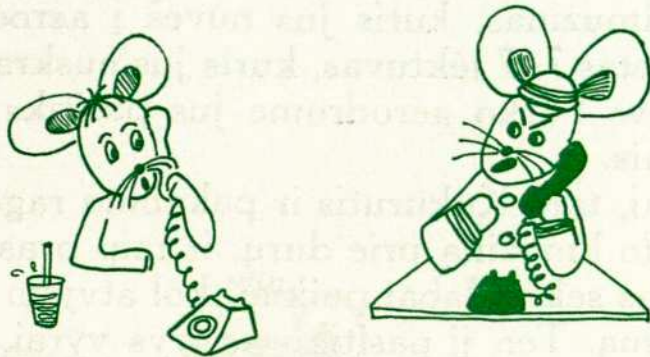
— Esu OOK, — pasakė.

— Jei nori užsisakyti kelionę į Prancūziją ar į Romą,
kaip ir visi OOK, kurie mums skambina, turi ateiti į būs-
tinę ir parodyti savo pasą! — suriko piktas policininko
balsas Kukučiuui į ausį.

— Jokios kelionės nenoriu, — pasakė Kukurutis. — Noriu tik tai žinių.

— Kokių žinių?

— Ar klausėtės pasaulinių žinių šį vakarą?

— Taip, — atsakė policininkas.

— Buvo pranešta, jog yra naujų informacijų apie Karną. Norėčiau ir aš sužinoti, kas apie jį žinoma.

— Tokias svarbias žinias mes galime išduoti tik tai pačiam agentui OOK.

— Bet aš esu OOK, — pradėjo nervuotis Kukurutis.

— Turi atvykti į mūsų būstinę ir parodyti savo pasą, — pasakė policininkas ir nutraukė pasikalbėjimą.

Kukurutis nuskubėjo į būstinę. Parodė savo pasą ir prašė, kad jam išduotų naujas informacijas apie Karną. Policijos viršininkas Kukučiuui pasakė, jog Karnas yra pasislėpęs Lito Pelių plėšikų šalyje. Kukurutis padėkojo ir grįžo namo. Kadangi buvo labai vėlu, jis nuėjo gulti.

Anksti rytą Kukurutis atsikėlė, nesuprasdamas, kokia ypatinga diena tai bus. Jis pavalgė, apsirengė, ir staiga suskambėjo telefonas.

— Labas, ar čia agentas OOK? — kalbėjo saldus balsas ragelyje.

— Taip, — atsakė Kukurutis.

— Čia kalba Jungtinių Tautų gen. sekretoriaus sekretorė. Man buvo įsakyta jums pranešti, kad Jungtinių Tautų didžiojoje salėje bus susirinkimas visų OOK agentų iš visų kraštų Juozo Karno reikalui. Netrukus pas jus atvažiuos limuzinas, kuris jus nuves į aerodromą. Ten yra išnuomotas 747 lėktuvas, kuris jus nuskraidins į New Yorką. New Yorko aerodrome jus pasitiks trys vyrai. Eikite su jais.

— Gerai, tarė Kukurutis ir pakabino ragelį. Jis išėjo į lauką, rado limuziną prie durų, ir taip prasidėjo jo kelionė. Viskas sekėsi labai puikiai, kol atvyko į New Yorko aerodromą. Ten jį pasitiko net trys vyrai, o šeši!

Abu trejetukai kviečia Kukurutį eiti su jais. Kukurutis pasirenka kairiąją grupę ir įlipa į jų mašiną. Jie važiuoja, važiuoja ir važiuoja. Pirmiausiai pravažiuoja baltų pelių miesto dalį, paskui pilkų, o pagaliau atvažiuoja ten, kur gyvena tikrai raudonos pelės.

— Čia lipam, — tarė storas balsas. Kukurutis pajuto, kad jam prikišo aštrų peilį prie nugaros. Jį nusivedė į tamsų kambarį.

Staiga kambaryje užsidegė šviesos, ir pasirodė Juozas Karnas. Tada du vyrai Kukurutį pastatė prie sienos. Kiti pakėlė šautuvus ir taikė.

— Vienas, du. . . — sakė Karnas šypsodamasis.
Kukurutis nubudo. Jis buvo namuose savo lovoje.
— Karnas! Fui! — suriko Kukurutis ir nusipurtė. Jis
apsirengė ir nuėjo į mokyklą. Ten išmoko, kaip Lietuva
kovojo prieš raudonuosius rusus.

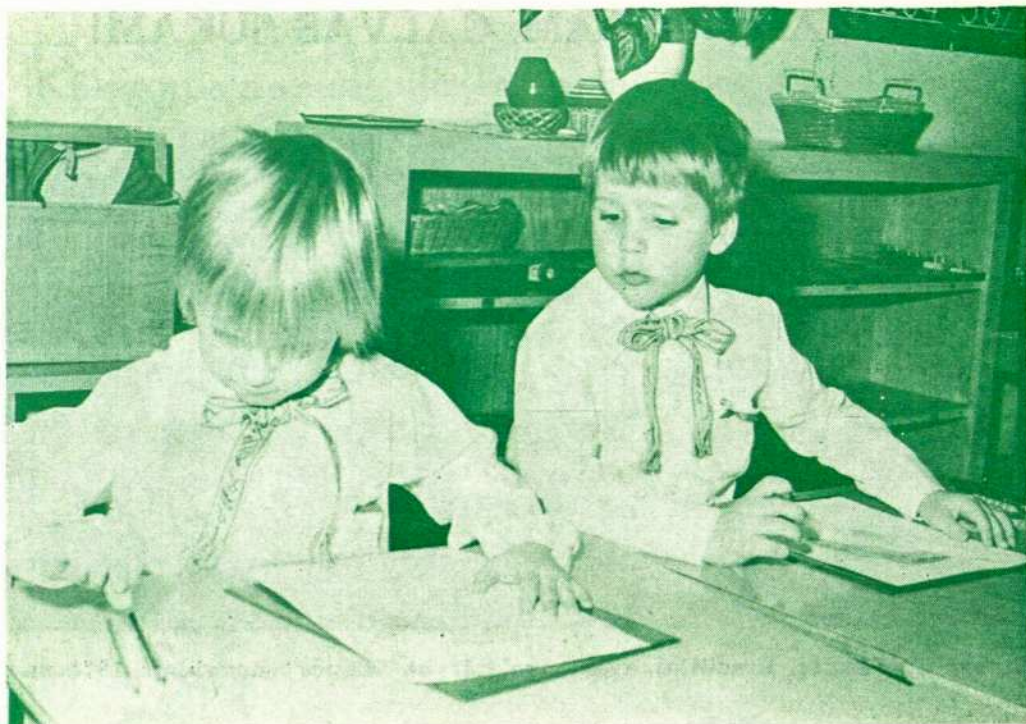
DIRBAM, PLUŠAM, GALVAS SUKAM!

Jaunimas Sao Paulo, Brazilijoje, rašo savo kūrybą "Lapės" stovykloje 1974 m.

Los Angeles lituanistinę mokyklą lanko rašytoja Birutė Pūkelevičiūtė, daugelio vaikams skirtų knygų autorė. Stovi: mokytoja p. Juodeikienė, Birutė Pūkelevičiūtė, mokytoja ir rašytoja Alė Rūta, mokytoja p. Dūdrienė. Kažkur klasės vidury sėdi Gintaras Grušas, "Eglutės" bendradarbis. Šiame numeryje spausdiname jo pasaką "Kukurutis ieško Karno".

Kriaučeliūnų vardo Amerikos lietuvių Montessori Vaikų Namelių auklėtiniai — Tomas Prapuolenis ir Stepukas Puodžiūnas piešia Lietuvos vėliavą vasario 16 proga.

Toronto Maironio mokyklos 3-čio skyriaus mokiniai su mokytoja p-le Raminta Šapočkinaite.

Vaikai, ar jau skaitėte šias dvi įdomias knygeles?

BIRUTĖS PŪKELEVIČIŪTĖS eiliuotą pasaką
“KLEMENTINA IR VALENTINA”, kaina \$1.50

ir

JANINOS NARŪNĖS ilgą, ilgą eilėrašį —
“RŪTELĖS AITVARAS”, kaina \$1.50

Abi knygelės gražiai iliustruotos!

Jas abi galima gauti **EGLUTĖS** administracijoje!

DĖMESIO! DĖMESIO!

Ar jau sugalvojai, ką pieši "Eglutės" piešinių parodai? Toje parodoje bus lietuvių vaikų piešiniai iš viso pasaulio. Atsiųsk "Eglutei" savo geriausią piešinį. Gali piešti, kas tau labiausiai patinka. Pridėk savo vardą, pavardę, amžių ir antrašą. Jau laikas galvoti. Piešinius reikia atsiųsti iki š.m. birželio 15-tos, o paroda bus Čikagoje, spalio 17-26 dienomis.

Piešinius siųskite parodos rengimo komisijos pirmininkei Grasilijai Meiluvienei, 4525 S. Rockwell Ave., Chicago, Ill. 60632.

